

Redactat de NICU STEJEREL.

Redacția ARAD, Mikes Kelemen utca 8/10.

Toate manuscrisurile să se trimită la adresa aceasta.

CUCU.

— Povestea babei. —

A fost odată ca nici odată, pe când babele aveau dinți de lână și măsele de bumbac, ci-că a fost o dragă de babă. Nu era ea prea bogată, dar nici prea săracă vorba ceea: suflă-n palmă și vezi ce-i în pungă. Banii nu se prea îmbulziau la sânul babei; lucru naibii, hm! hm!... Iarna ici, iarna colea, cine crede-n primăvară?

Destul, că babei îi trebuia un cojoc.

Pleacă ea la târg și se oprește drept la masa unui cojocar. Se uită bine la cojoace, vezi Doamne, ca o cumpărătoare, doar târgu-i slobod. La urmă zice bătrânește: »O fi, ce-o fi! Cu vorba asta dă să plece. Cojocarul însă o oprește curios, să știe, ce va fi. O întrebă: „Bine dară, spune-mi ce va fi?“ Baba răspunde: »O fi, ce-o fi și ce nu

s'a mai pomenit, și-o fi ceva, ce nu se va mai întâmpla până-i mălai în țară asta. Dă-mi cojocul, care-mi place, și-a poi îți voi spune, dar alt-cum nu! Cojocarul însă nu se îndură să-i dea cojocul pe degeaba. Într'aceea s'a adunat multă lume la șatra cojocarului, să vadă ce-i cu baba. Dar baba ținea vorba ca și strânsă în lanțuri, și nu voia să spună, ce va fi, până nu-i dă cojocul.

Astfel lumea curioasă i-a făcut o colecție pentru cojoc, să nu rămână nici cojocarul de pagubă.

»Ei acum ai cojocul, care-ți place, spune-ne dară ce va fi?« întrebă mulțimea.

Bătrâna cuminte răspunde:

»Va fi ce n'a mai fost de când e lumea: o babă și un cojoc.

A.: Cum de ți-ai luat de nevăastă o șchioapă?

B.: Doar n'o să merg cu ea la vânătoare!

Baladă populară.

Colo sus la răsărit,
Celuit-au, celuit,
Fecior negru de zlătar.
O fată de ghenărar:
— »Haide, mândro după mine,
Că-i trăi tu foarte bine;
Ce case are tatăl tău
Așa are tatăl meu,
Colo jos pe șesurele
Acolo s casele mele!
Ei de mână s'au luat;
Șesu 'n jos l'au alergat;
Când erau pe șesurele,
Vedeau niște fumurele:
»Acele's cășile mele!«
Cum acolo au ajuns,
Grea durere o-a pătruns
Sta în loc și a strigat:
»Vai, Doamne, ce am lucrat!
Din case mândre aurite,

Intru-n corturi tot cernite!«

Dar feciorul o-a luat

Și cu ea 'n cort a intrat.

Ea la masă a alergat

Și așa i-a cuvântat:

»Dacă tu m'ai celuit,

De părinți mai despărțit,

Casele mi-am părăsit

Adă-mi pâne și cuțit

Să-mi mai treacă de urât!«

Șoacră-sa a auzit

Și din gură i-a vorbit:

— »Tu mândruțo frumușea,

Noră norulița mea,

Dacă tu te-ai îndrăgit

Și la noi dactai venit;

Eu de lucru îți voi da

Acele și coșarca

Și d'arândul ulița;

Coșarca și acele

Și d'arândul casele!«

Nora rău s'a supărat

Și prin cort a măturat;

Tot gunoiul adunat

Afară l'a aruncat;

Când afară l'a țipat,

Iacă Dumnezeu a dat

Trei puiuți de rândunea,

Ce de cort s'apropia

Și spre dânsii ea privia,

Tot privia și le vorbia

»Trei puiuți de rândunea,

N'ați văzut pe maica mea!«

»Ba o văzurăm rău plângând,

Pâne albă frământând;

Nici apă nu punea,

Ci în lacrimi o muia,

Ș'o cocea în suspinele

Ș'o mânca în dor și jele!«

»Trei puiuți de rândunea,

De tata ce-ați auzit?«

»Noi pe dânsul l'am văzut

La o șatră țigănească

Caii să și-i potcovească,

Să pună potcoave late

Și pe tine să te cate!«

— »Trei puiuți de rândunea,

Spuneți voi taichii așa:

Nu pună potcoave late

Și pe mine nu mă cate.

Si puiți de rândunea,
Spune-ți voi mami așa:
Pâne albă nu frământa,
După mine să nu cânte,
Și hainele din fetie
Nici le vânză, nici le ție,
Să le 'ncarce pe trei care
Și le scoată 'ntre hotare
Să le dec foc și pară.
Dacă nu le-am fost deamna,
Să le văd baremi para,
Și să vada lumea toată,
Câtă minte-i la o fată,
C'am avut și eu un tată
Cunoscut de lumea toată,
Nu știu, nu m'a învățat,
Ori eu nu l'am ascultat
Că, Doamne, rău am umblat!

Din Berliște.

Cu două înțelesuri.

A.: D-șoara Adelina ți-e neam?

B.: Da!

A.: Mai de aproape?

B.: Ba, de lângă Brașov!

La tribunal.

Un hoț (care e judecat la temniță pe viață): Ce norocos sunt eu, iacă tocmai în luna trecută împlinii 70 ani, deci n'o să șed mult aci.

Dor si jale.

Frunză verde lemn uscat
Dorul meu e îngropat
La noi de laturi de sat,
Și eu tare m'am uscat,
Dorul cât mi l'am purtat.

Frunză verde de răchită
Inima mi-e tare friptă,
Se frige astăzi și mâne
Că duc dorul tot cu mine.

Și iar verde lemn uscat
Dorul meu nu m'a lăsat
Rău de lacrimi am vărsat,
Dar de lacrimi nu bag sama
Că le șterg eu cu marama
Numai mie de bietu-obraz
Că rămâne fript și ars.

Frunză verde și-o nua
Of, măicuță, dulcea mea
Scrie-mi tu o cărticea
Să-mi alin dorul cu ea.

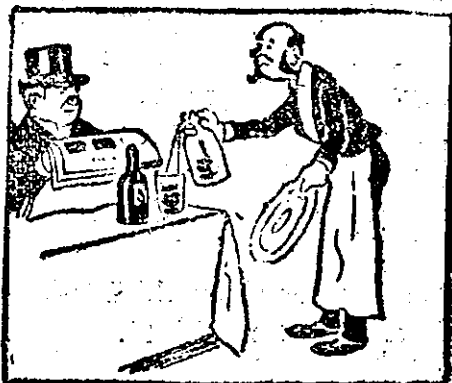
Jelu-m-aș jelui:
Jelui-m-aș florilor
De dorul părinților,
Jelui-m-aș brazilor
Dor și jalea fraților.

C. B. din Sustiniș.

Sașii.

— Am auzit, că ți-a ars casa.
— Da! A ars, și mulțumesc lui Dumnezeu, că n'a fost asigurată.
— Cum? Și încă te bucuri?
— Cum nu? Încă ar fi eșit vestea că io i-am dat foc.

În hotel noaptea la 12.

Hotelierul (cătră un oaspe vechiu):
Acum puteți merge acasă liniștit, răci
tocmai în momentul acesta a telefonat
D-soara d-voastră că stimata D-voastră
temece — doamne.

Oaspele (cătră chelner): D-le, cineva
mi-a luat pălăria nouă și mi-a lăsat pe
a lui — iacă asta veche și murdară. Ce
zici? oare cine o fi?

Chelner: Numai unul de acela va fi
luat-o, care are numărul pălăriei ca și
D-ta.

Cucu la Jablanita.

Cântă Cucu-n Jablanita,
Cucule peană pestriță,
Ne-a venit o veveriță,
Și când p'ăici a trecut
Și la noi s'a abătut,
Pe la școala cea străbură
Ca-n ea limba să și-o pună,
Dar școala e românească,
Și-au pus pasăre ungurească,
Ca mustățile să-i crească,
Și capul să-i pleșuvească,
Să-i rămână nasul gol
Să-l dea grabnic la topor
Să taie la rămurele
Să facă fuse din ele

Să plece cu-a lui ăfniță
Cătră a lor porodiță
Frunză verde de pe spâr
C'a venit din Verendin
Că-i din Verendin moșnean
Și nație de jidan.

Versul inimei mele.

Frunză verde viorele
Măncat is Doamne de rele
Ca holda de păsărele.
Frunză verde a nucului
Jelui-m'ăși și n'am cui
Jelui-m'ăși codrului
Codrului frumosului
Dar codru mândru și verde
La necasuri nu prea crede
Și are multe cărări
Nu crede la supărări.
De când Doamne m'am născut
Haznă de ia n'am avut
Și când ochi i-am deschis
Inima din mine a plâns,
Frunză verde foi de fagi
Răbdă inima și taci
Ca pământul care-i calci
Fi inimă răbdătoare
Ca pământul sub picioare,
Săraca lume cu soare
Mândră ești și trecătoare
Săraca lume cu vânt
Mândră ești și treci curând
Rău 'n pare după lume
Că eu trec și ia rămâne.
Dar n'are la ce-mi părea,
Că n'am trăit bine în ia.
De-am trăit vr'odată bine
Acum plătesc vai de mine!

Culeasă de Nicolae Oprea (Sân-Nicolau-mare.)

Hora țărănilor.

Dragi mi sunt copilele
 Ca și popii cărțile;
 Dragi mi sunt nevestele
 Când deschid ferestrele.
 Fetele până-s fetițe
 Ele nu beau palincuță
 Dar dacă s'au măritat
 Gura că li s'o schimbă
 Câte trei se ortăcesc
 Și la hirt se-nveselesc.
 Dragă mi-e fata săracă,
 Că cu mâna ei se-mbracă
 Dar fata bogatului
 Las-o-n gura satului.
 Mă-nsurai să-mi iau mure,
 Luai sora mamei mele,
 Când o văd la foc șezând
 Par-că văd mamei pădurii
 Când o văd în ușa surii;
 Par-că văd mama pădurii

Stau să iau muchea săcuri
 S'o lovească în cerul gurii.
 Când o văd în capul gol
 Fug vacile prin ocol
 Că gândesc că-i ciurma lor.
 Eu la joc, mama la joc
 Mălaiul de Joi pe foc.
 Bate mâta cu vâtraiul
 C'a lăsat s'arză mălaiul.
 Nevăstuța ca a mea
 Nu e-n sat la nimenea,
 Când îi vorbesc de război
 Mi se dă cam înapoi
 Iar când îi vorbesc de fus
 Li sare țandăra sus,
 Când îi pomeneșc de furcă
 Iși ia țolul și se culcă.
 Iși ia țolul și se culcă
 Mândra mea frumoasă ești
 Numai când te runiești.

Dar când ești nerumenită
 Îți spun drept, că ești urâtă.
 Vai de capul tău de mândră,
 Că de tine n'am dobândă,
 Toată ziua la oglindă,
 Și gunoiul până-n grindă,
 De prind carul cu doi boi,
 Toată ziua car gunoi.

Muerea vicleană.

Comedie într'un act.

De: George Cătana.

(Prima parte a apărut în nrul 6.)

Florica: Lasă-l amarului, îi un biet călător, și s'a rugat să-l las peste peste noapte să doarmă la noi.

Dămian: Dar datui-a. ceva de cină?

Florica: Bai că n'am avut.

Dămian: (Se scoală și clătînând cu piciorul pe Bosioc îi zice): Hai omule, să mâncăm.

Bosioc: (Se scutură și se arde în picioare, înmormorându-se, frecându-se la ochi):

„Că vei mulțumi după mâncare și nu aștepta mult“

Florica: (Se scoală și pune la masă. Bosioc îi pune lângă sine, apoi începe să mănânce amândoi).

Dămian: De unde ești prietene?

Bosioc: Eu sunt un negustor de prin părțile Oraviței, merg cu piei de mâte sălbatice, de epuri, etc. să le vând la Săbeș că am auzit că acolo tare se caută.

Dămian: Scumpe ți-s pieile?

Bosioc: Scumpe zăul mai cu samă una plătește mare lucru (apoi dă cu mâna în ea) na.

Dămian: Ce faci?

Bosioc: Îi dau peste gură că nu țace.

Dămian: Ce zice?

Bosioc: Las'o naibii, ea zice, că știe

toate cele neștiute, și vrea să spună lucruri cari nu trebuiesc spuse.

Dămian: (mirat) O fi cumva vr'un proroc, ia vezi, ce vrea să spună?

Bosioc: (pune urechia la piele): mirare mare!

Dămian: (curios) ia spune, spune.

Florica: Ia lasăte bărbate de prostii, mănăcă mai iute și ți caută de drum, vai! vai! cum mă doare capul, săraca de mine, că mă prăpădesc cu zile.

Dămian: (cătră Florica) Taci din gură și cautăți de boală dacă ești într'adevăr bolnavă. (Intorcându-se spre Bosioc): ia vezi, prietene, ce vrea să ne spună pielea ta?

Bosioc: (dă cu băta în piele și o pune la ureche, apoi zice): of leliță! ce zice! zice: să cauți la căpătâiul patului că-i găsi ceva.

(Dămian se scoală se caute).

Florica: (îl împinge zicându-i): Du-te de aici.

Măriuța: Nu fi prost Dămiane, dă-te în lături.

Dămian: (Nu le ascultă, el caută și află friptură și plăcintele, le puse pe masă, apoi zise cătră Bosioc): Mă! mare proroc e pielea ta. Ia vezi, ce mai zice?

Bosioc: (iar lovește pielea cu bățul și o pune la ureche): zice, că se cauți și la picioarele patului.

Dămian: (Caută și află sticla cu vinșio pune pe masă). Doamne sfinte clătînând din cap). Bine, muere, ai zis că n'ai nimic de mâncare, dar astea ce-s? Pentru cine le-ai câștigat? Pentru drăguț? ha! spune!

Florica: (Aruncând o privire Măriuței) Taci, bărbate, nu mă necăji, doar eu de drăguți am grijă, când numai pot de bolnavă. Acelea's »pofcile« mele ce mi le-a adus sora Măriuța.

Măriuța: Așa e, așa. Eu i le-am adus, is »pofcele« ei.

Dămian: Pofte, nepofte, măncați voi păsula și eu vă mănăc poftele. (Cătră Bosioc). Mănăcă, omule. Să-ți tră-

iască pielea ta, cea atât de minunată. (Apoi se pun amândoi, mănâncă cu p. ftă și beau vin ca din lucrul altuia).

SCENA a IV-a.

Iarăși ce de mai înainte.

Dămian: (Cătră Bosioc) Ia mai vezi prietine, ce-ți mai zice pielea?

Florica: (desperată) Pentru D-ze! bărbate! acuma te-ai îndopat cu »poftele« mele și tot nu ți destul. Caută-ți de cale, să mă odihnesc și eu o leacă, săraca de mine, că numai am credere.

Dămian: (cătră Bosioc) Ia vezi, vezi prietine, nu te face uituc, las muierile să vorbească.

Bosioc: (Iar lovește pielea și o pune la ureche) Hm! hm!! pielea zice că se cauti și în dulap.

Dămian: (Se scoală deschide dulapul vede drăguții înăuntru) Aha! (Apoi iar închide dulapul). Aha! acuma văd eu, mutălăul de mine, ce muere vicleană ești tu, așteaptă numai că te moie eu, aprins o. Așteaptă! (Ii face cu degetul). (Cătră Bosioc): Măi omule! mi vinzi mie pielea aceia?

Bosioc: Pe bani buni de ce nu, că mie mi de vânzare.

Dămian: Cât ceri pe ea?

Bosioc: O sută de coroane.

Dămian: O fi prea mult.

Bosioc: Ba zău nu-i prea mult, ca asta-i ingerul casei, ea îți spune toate cele ce se fac la casa ta, când ești dus undeva. Mai lesne n'o pot da.

Dămian: Na! (Ii dă o sută de coroane în hârtie) baș acum am vândut boii și vezi ce noroc îmi veni la ușă. Bosioc ia banii și se duce. Dămian îl petrece până afară. Într'aceia Măriuța deschide dulapul. Ghiță și Niță es din dulap și prin fereastră o tulesc și se fac nevăzuți).

Dămian: (venind de afară cu un cuțit în mână se așează iar pe scaun și zice): Ia scoală muere, scoală vulpe vicleană să-ți drep pielea. (Săre de pe scaun cu cuțitul în mână).

Măriuța: Ce faci Dămiane! pentru Dumnezeu? Unde-ți e mintea? Ori vrei să faci moarte de om pentru nimic, pocăște-te, ce ți-e pe cap?

Dămian: Bine zici. Las că tu muere, tu șerpe veninos și așa tot nu-mi scăpi, numai se văd de cei din dulap să nu-mi scape nepisați.

(Se duce cu cuțitul în mână, deschide dulapul, dar negăsind pe nime rămâne uimit). Ce-i? ce drac? Unde periră? (Ii caută mânios). Eu i am inclus aici — și acum periră că o năluca. Ii cunoscui bine, nu ca și când mi-ar fi spus altul. I-am văzut eu cu ochii mei, și acuma nu-s. S'au dus drăcului... Vai,, Mamă lor de lotrii, unde's?

Florica și Măriuța (cu ton sincer): Cine?

Dămian: (mânios) Cine? Doar drăguții voștri. Vă faceți că nici nu știți de ei? Așteptați numai, că vă arăt, eu!

Măriuța: Ce să ne arăți? Pe cine ai văzut tu în dulap? Iți faci spera singur; dacă ar fi fost cineva în dulap, aci ar fi, că nu i-a înghițit — an tult! Ce te sperii ca cala de un...

Florica: (cu ton bând) Igh bâtele (apoi se ridică din pat și pin adânc) eu nu știu: ești, at treaz, dar tu visezi. Eu nu mă dai despre ce mi vorbești tu, ai ve că's bolnavă,, îmi urlă capul. Așteaptă-te, vino-ți în fire, nu fi oboșit la cap, și te faci de răsul lumii. Așa mă ți tu pe mine, așa milă am eu dela tine? Săraca de mine! (Incepe a plinge).

Măriuța: Așa e și bărbatul meu, nu mă mai crede când mă doare ceva, e ca cănele, baș astăzi dimineață, când a plecat și el la târgul mare la oraș, mai să mă bată, pentru nimica toată. Apoi pe el îl știe lumea de om rău. Ei, dar Dămian fi omul cel mai bun și de omenie în sat, și mă bir acuma ce-i vine? Bagseamă vinul cel bău, l'a amejit la cap. — Nu-i așa, Dămiane?!

Dămian: (Simțindu-se măgulit și tre cu necazul, mai cu seamă văzând pe

Florica tot plângând, se duse la ea, și zice): Florico! dragă, iartă-mă, vezi că și eu de năcăjit am zis așa, Mi s'a părut în învăluiala mea că văd pe cineva în dulap. Dar a fost numai părere — și știu eu că părerea e soră cu minciuna. Nu a fost nimic, tu ai drept, tu ești mândra mea (o sărută) îmi pare rău că ți-am mâncat poftele, și tu acuma n'ai ce mânca. (Măriuța râde în ascuns și zice încet: Prostule, prostule!) Dar m'oi duce mâine la oraș și-ți voi cumpăra ce-ți pofteste inima. M'oi duce și la vr'o pătică după leacuri, să-ți treacă boala. Oh! Dulcea mea, cașul meu, pita mea cea bună (o sărută). Acum mă duc la moară și tu rămâi cu Dumnezeu. (Cătră Măriuța): Fi bună dragă vecină, ai grijă de Florica, până viu eu.

(Măriuța: Duce, Dămiane, răule! Las, grija mea. (Dămian ese și se duce la moară).

SCENA a V-a.

Florica și Măriuța.

Măriuța: Ce zici, Florico, de pățania noastră?

Florica: Ce să zic: Minte proastă de muere, tinerețe nebună.

Măriuța: Așa m'am gândit și eu. Dite ce era să pățim noi. Pentru o plăcere scurtă era să se facă chiar moarte de om. Și apoi norocul nostru că bărbatul tău într'adevăr e cam prostălu, dar să fi fost al meu, toți patru să ști că morți am fi rămas. El n'ar fi crezut minciunile noastre. Hai să lăsăm prostiile astea la o parte și să fim mueri de omenie. Dacă am scăpat acuma cu vicleniile noastre, ca prin pene, apoi să ști că nu scăpăm altă dată. Am jurat credință bărbaților noștri frumoși, urâți, buni, răi cum sunt, să o și ținem; altfel nu ne ajută nici Dumnezeu. Eu îți spun soro, că de astăzi înainte voi fi muerea cea mai de omenie în sat.

Florica: Și eu tot așa gândesc. De azi înainte să fim tot prietene amândouă, dar prietene ca mueri de omenie; cu vorbe și fapte de rușine să nu-

mai umblăm. Ai auzit și la sf. biserică cum se spune că desfrânarea e un păcat mare.

Să fugim departe de acest mare păcat, să fugim ca de diavolul. Așa să fie. Și așa să ne ajute Dumnezeu. Amin!

(Își dau mâna amândouă).

Cortina cade.

In școală.

Un școlar învățând biblia înaintea școlaii, oprește pe învățătorul, care mergea în școală, și-l agrăi:

— Mi-ar plăcea cu mult mai mult biblia, dacă nu ar lauda atâta la jidani. Asta nu-i fain. Tot pe jidani îi preamărește și nici pe un român! (c.)

Învățătorul ține într'o zi prelegere despre regele nostru. În cealaltă zi despre metropolitul. A treia zi întrebă pe un școlar:

— Spune-mi Avrame, cine este regele Ungariei?

— Ion Mețian! — răspunse copilul.